

Sygn. akt II CSK 364/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa P. A.

przeciwko B. K. i A. K.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...)
na rzecz adwokata J. S. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset),
podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT)
tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z
urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 3 marca 2015 r., którym oddalono jego żądanie o zapłatę odszkodowania wywołanego niewłaściwym wykonaniem przez pozwanych umowy o prowadzenie jego sprawy przeciwko ubezpieczycielowi o zasądzenie renty.

Powód w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie czy uzyskiwanie dochodów w tzw. szarej strefie, bez rozliczania się z obowiązku podatkowego, może stanowić podstawę do zasądzenia renty wyrównawczej z tytułu utraconych zarobków na podstawie art. 444 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11

z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Skarżący domagał się zasądzenia odszkodowania od pełnomocnika reprezentującego go w sprawie o odszkodowanie, opierając swoje powództwo na twierdzeniu, że wykonał on zawartą umowę w sposób nienależyty, co doprowadziło do nieudzielenia powodowi w tamtej sprawie ochrony. Z uzasadnienia Sądu drugiej instancji wynika, iż u podstaw oddalenia powództwa, a następnie apelacji powoda był brak związku przyczynowo-skutkowego między działaniami pozwanych a szkodą, której doznał powód. Kwestia odpowiedzialności pełnomocnika procesowego za niepowodzenie sprawy prowadzonej w imieniu mocodawcy była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Przesłanki tej odpowiedzialności związane są z niedochowaniem należytej staranności w podejmowaniu działań na rzecz reprezentowanego. Przedmiot powołanego zagadnienia prawnego nie odnosi się do istoty tej odpowiedzialności. Nie zasługuje zatem na podzielenie stanowisko, że miał on znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, przy uwzględnieniu przyczyn oddalenia powództwa w sprawie prowadzonej przez pozwanych. Niezależnie od tego nie ma podstaw do przyjęcia, że we wskazanej przyczynie poruszony został problem, dający możliwość sformułowania stanowiska o generalnym charakterze, przydatnym w innych sprawach dotyczących żądań zasądzenia renty uzupełniającej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym, udzielonej powodowi z urzędu

wynika z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (jedn. tekst Dz. U. z 2015 r., poz. 1714) i § 8 pkt 7 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).

jw